

Robinson Crusoe

La vârsta de 18 ani, Robinson Crusoe, un tânăr englez, își părăsește familia pentru a vedea lumea, călătorind pe mare. Într-o noapte, se stârnește o furtună groaznică. Corabia sa se scufundă, iar toți prietenii săi pier pe fundul mării. Robinson, însă, reușește să se salveze și naufragiază pe o insulă pustie. Ce va face oare de unul singur? Își va mai revedea vreodată țara natală? Vă lășăm plăcerea de a descoperi aventurile prin care va trece acest fascinant personaj pe nume Robinson Crusoe.

În această carte vei descoperi:

- ✓ informații despre viața scriitorului Daniel Defoe
- ✓ dosare *Realitatea din spatele ficțiunii* intitulate *Daniel Defoe*, *Comerțul cu sclavi pe Atlantic*, *Robinson Crusoe în secolele XX și XXI*
- ✓ activități de înțelegere a textului, de scriere creativă etc.
- ✓ test
- ✓ fișă de lectură
- ✓ dicționar de termeni dificili

DANIEL DEFOE

ROBINSON CRUSOE

Adaptare după Silvana Sardi

Ilustrații de Matteo Berton

Nr. 6 (144) anul XV

Publicația **DOXI** poate fi utilizată ca suport didactic pentru activitatea la clasă. Materialele din publicație sunt în conformitate cu programele școlare pentru învățământ primar și gimnazial.

Robinson Crusoe de Daniel Defoe
Traducere și adaptare: Cristina Mărculescu
Ilustrații: Matteo Berton
Grafică: Airone Comunicazione - Sergio Elisei
Layout: Airone Comunicazione
Credite foto: Shutterstock, ELI Archive
Adaptare layout: Cristina Topuzaru
Simona Iacobini
Corina Ioana Voinea

CD CENTER
Str. Logofătul Tăutu nr. 67, sector 3, București
cod 031212
(+4)021.337.37.17; 0752 237 876
www.doxi.ro

© Logourile Doxi – Club de Lectură și
DOXI – Lumea mare a celor mici sunt
mărci înregistrate.
Toate drepturile rezervate.
Reproducerea oricărui material
din această publicație este categoric
interzisă în lipsa consimțământului
prealabil al editorului. Textele publicate
respectă normele ortografice, ortoepice
și de punctuație ale Academiei Române.
Tipărit în România
I.S.S.N.1584-2576

Cuprins

6	Realitatea din spatele ficțiunii – Dosar	Daniel Defoe
8	Realitatea din spatele ficțiunii – Dosar	Comerțul cu sclavi pe Atlantic
10	Realitatea din spatele ficțiunii – Dosar	Robinson Crusoe în secolele XX și XXI
12	Personajele principale	
14	Activități	
16	Capitolul 1	O viață nouă
24	Activități	
26	Capitolul 2	Insula
34	Activități	
36	Capitolul 3	Cum am învățat lucruri noi
44	Activități	
46	Capitolul 4	Sălbaticii
54	Activități	
56	Capitolul 5	Vineri
64	Activități	
66	Capitolul 6	Întoarcerea acasă
76	Activități	
78	Test	
79	Fișă de lectură	
80	Dicționar	

Numele meu este Robinson Crusoe și vreau să vă povestesc despre viața mea. Tatăl meu era neamț, dar a venit să locuiască și să lucreze în orașelul Hull, din Anglia. A făcut o mulțime de bani cu afacerea lui și a cumpărat o casă frumoasă. Apoi, el a întâlnit-o pe mama. Ea provenea dintr-o familie engleză nobilă, numită Robinson. În curând, au devenit soț și soție. Am venit pe lume în 1632 și am primit numele de Robinson. În acel moment, numele meu de familie era „Kreutznaer”. După mulți ani în Anglia, toată lumea a început să ne numească Crusoe.

Nu am fost singurul copil al familiei. Din nefericire, primul meu frate a murit, iar despre celălalt frate nimeni nu mai știe nimic. A plecat într-o zi de acasă și nu s-a mai întors niciodată.

Bătrân fiind, tatăl meu mă întreba adeseori cu amărăciune:

— Robinson, fiule, nu vrei să rămâi aici, te rog, și să-ți găsești un loc de muncă aproape de casă?

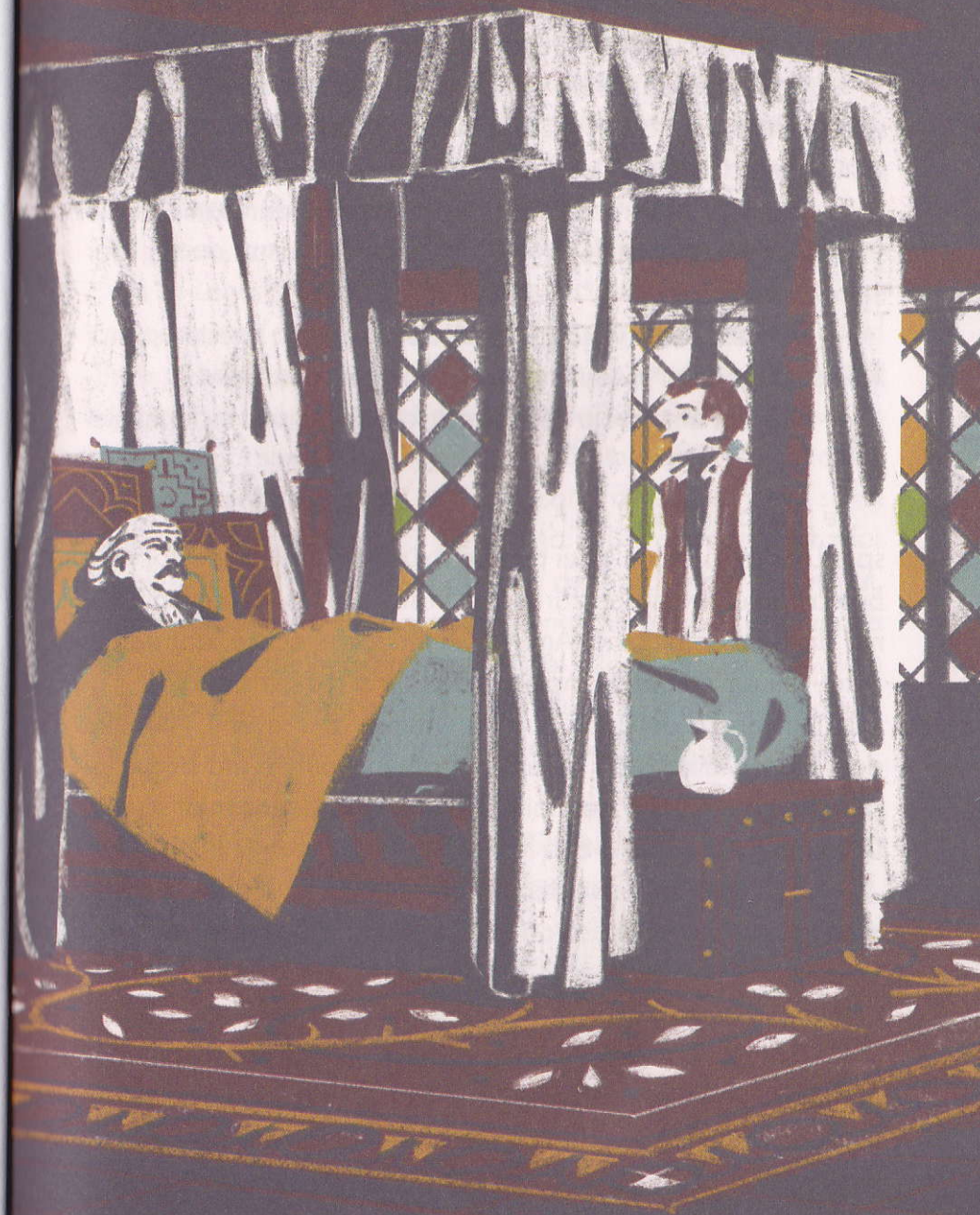
De fiecare dată când întreba, ezitam să îi răspund. Într-un sfârșit, tatăl meu a înțeles că, de fapt, intenționez să plec din oraș. Acest lucru l-a întristat foarte tare. Știa că, deși eram un student bun, nu mai voiam să studiez, ci să văd lumea. Nu voiam un loc de muncă într-un birou, ci să călătoresc peste mări și țări și să fac o mulțime de bani.

— Robinson, te rog, nu pleca! mă implora tata.

— Robinson, nu ne lăsa singuri, pe tatăl tău și pe mine! se tânguia mama.

— Robinson, stai aici! mă rugau prietenii mei.

Credeți că i-am ascultat? Nu! Era viața mea și voiam s-o trăiesc așa cum doream.

Respect Într-o dimineață, tatăl meu m-a chemat în camera lui. Stătea în pat, pentru că nu se simțea foarte bine. Aveam doar optsprezece ani. Mă uitam în ochii lui triști și obosiți și îmi părea rău. Ca de fiecare dată, m-a rugat să rămân acasă:

— Nu trebuie să călătorești pe mare pentru a face bani, mi-a spus el. Te voi ajuta să-ți găsești o slujbă bună. Vei avea o viață minunată aici, doar să iei decizia de a rămâne.

— Dar, tată, am replicat eu, nu contează doar banii. Vreau să văd lumea. Nu înțelegi? Vă iubesc pe tine și pe mama, dar trebuie să fac asta.

— Dar vei avea o viață grea, băiete! Aici, viața ta este ușoară. Nu ești bogat, dar nu ești nici sărac. Ai tot ce ai nevoie.

— Știu, dar am nevoie de mai mult, am răspuns eu cu fermitate.

Pe 1 septembrie 1651, am părăsit orașul Hull și am pornit spre Londra, pe vasul unui prieten. Nu le-am spus părinților mei. Bătea vântul și vasul se zdruncina în sus și în jos, neconținut. Nu mă simțeam deloc bine. Am vrut să mă întorc acasă, dar nu am putut. Îmi aminteam de mama și de tata și mă întristam.

În dimineața de după furtună, vremea și-a revenit. Am uitat de noaptea dificilă de dinainte și am început să mă bucur de prima mea călătorie pe mare. Eram nespus de încântat să văd Londra. Dar a urmat o altă furtună.

— Robinson, m-a avertizat prietenul meu, se scufundă vasul! Vino cu mine. Avem o barcă mică pe care o putem folosi.

Cu acea barcă am ajuns la Yarmouth. Aici, tatăl prietenului meu mi-a spus:

— Tinere, nu te mai duce pe mare, te rog. După două furtuni în prima ta călătorie, chiar nu vrei să pricepi că asta nu este o viață bună pentru tine?! Nu vrem să mai călătorim cu tine.

Nu i-am răspuns. Îmi părea rău, dar țineam cu orice chip să merg la Londra.

Cum mai aveam bani, am călătorit spre Londra pe uscat. Am rămas acolo o vreme, apoi am așteptat o nouă călătorie.

De data aceasta, am călătorit pe un vas spre Africa. Căpitanul era un prieten de-al meu și îmi făcea plăcere să vorbesc cu el. El m-a învățat multe despre corăbii și eram fericit să aflu toate aceste lucruri. Această călătorie a decurs foarte bine.

În Africa, am reușit să vând tot felul de lucruri, așa că m-am întors la Londra cu bani. Am rămas aici timp de două sau trei luni, pentru că prietenul meu, căpitanul, s-a stins din viață. Unul dintre prietenii săi avea o corabie, așa că am plecat împreună în Africa din nou. Înainte să plec, i-am dat soției căpitanului niște bani. Am luat și niște bani cu mine în călătorie. Dar nu am ajuns în Africa, pentru că piratii ne-au atacat și ne-au luat vasul și toți banii. Așa am rămas fără nimic. Mai mult, căpitanul piratilor m-a dus la casa lui din Sallee, Africa de Nord, să fiu sclavul lui, pentru că eram tânăr și puteam munci din greu. În asemenea momente, gândurile mă purtau la tatăl și la mama mea și voiam să plec acasă; dar nu puteam. Din nefericire, acesta avea să fie doar începutul problemelor din viața mea.

Căpitanul piratilor nu mă lua în călătoriile lui. Mă lăsa acasă să lucrez în grădină și în casă. Era foarte plictisitor pentru mine. Când se întorcea acasă din călătorii, trebuia să stau pe vas și să-l curăț. În fiecare seară, mă gândeam la viața mea grea și la cât de mult voiam să merg acasă. După aproximativ doi ani, căpitanul piratilor a început să stea mai mult pe acasă, pentru că nu avea bani pentru călătoriile sale. Îi plăcea să prindă pește

și să iasă cu barca în fiecare săptămână. De cele mai multe ori, îl însoțeam eu și un tânăr numit Xury.

Într-o dimineață, ne-am dus să prindem pește. Vremea era bună când am plecat. Apoi, două ore mai târziu, a început o furtună cumplită. Înainte de furtună, puteai zări plaja, dar, după furtună, nu se mai vedea decât marea. Am ajuns acasă osteniți, seara, târziu. Din acea zi, căpitanul piraților a rămas acasă. Când voia pește, ne trimitea pe mine și pe Xury cu unul dintre prietenii lui.

Într-o zi, căpitanul a invitat niște prieteni la cină. În acea dimineață mi-a ordonat ferm:

— Du-te și prinde niște pește! Folosește barca mare. Prietenul meu va merge cu tine și cu Xury. Ia niște apă și biscuiți.

Am început să mă gândesc: o barcă mare, apă, biscuiți ... Oare era posibil să plec și să nu mă mai întorc vreodată? Am început să mă gândesc la lucrurile de care aveam nevoie pentru o călătorie lungă. Am găsit niște unelte și le-am pus în barcă.

Am plecat dimineața devreme. Vântul era bun și barca înainta repede. Ne-am oprit pentru a prinde pește. L-am strigat pe prietenul căpitanului.

— Uită-te la peștele ăsta mare!

La strigarea mea, a venit să se uite în apă. Eram în spatele lui. L-am lovit. În următorul minut, se afla sub apă.

— Ajutor! Ajută-mă! striga el disperat.

M-am uitat la Xury. La rândul lui, s-a uitat la mine. Amândoi eram fericiți. Eram liberi. Prietenul căpitanului înota bine, dar nu ne putea prinde, așa că s-a îndreptat spre plajă. Nu l-am mai văzut niciodată. Eram atât de fericit și de încântat! Xury însă era surprins.

— Xury, te iau cu mine, dar să fii bun și să mă ajuți, i-am spus.

— Nu-ți face griji, o să muncesc din greu pentru tine, mi-a răspuns el fără să stea pe gânduri.

Am călătorit timp de cinci zile. Apoi, într-o seară, am ajuns la un râu mic. Am vrut să caut apă de băut și am așteptat până s-a înnoptat. La un moment dat, am auzit răgetul unor animale, așa că am decis să aștept până dimineață. Animalele au venit și au înotat lângă noi. Nu știam ce fel de animale erau. Erau foarte mari și scoteau tot felul de sunete. Nu am dormit în acea noapte. Dimineața a venit și Xury, care m-a anunțat sec:

— Mă duc să caut apă. Rămâi aici pe barcă, deoarece așa ești în siguranță.

— Ești un băiat bun, dar nu, vom merge împreună, am spus.

Nu aveam idee în ce țară mă aflam, știam doar că eram în Africa. Nu am întâlnit oameni, așa că ne-am întors la barca noastră pentru a ne relua călătoria. Am călătorit timp de 12 zile. Din când în când, ne opream pentru a lua apă. În timpul zilei nu vedeam pe nimeni. Noaptea, auzeam sunetele scoase de animale. Cum nu mai aveam mulți biscuiți, am început să-mi fac griji. Apoi, într-o după-amiază, Xury a exclamat:

— Uite, o corabie mare!

— Uraaa! am strigat eu, suntem în siguranță.

Era o corabie portugheză. Ne-au luat la bord și ne-au dat alimente și apă. Le-am spus că sunt englez, le-am istorisit despre căpitanul piraților, despre viața mea pe când eram sclav și cine era Xury.

— Acum ești în siguranță, prietene, m-a asigurat căpitanul portughez. Poți călători cu noi. Mergem în Brazilia.

— Dar nu am bani să plătesc călătoria, am spus eu.

— Nu-ți face griji, nu vreau niciun ban, a spus căpitanul.

— Mulțumesc, prietene, i-am răspuns eu, plin de recunoștință.

Căpitanul mi-a cumpărat barca și mi-a dat bani pe Xury. Mi-a părut rău că am făcut asta, dar aveam mare nevoie de bani.

— Nu-ți face griji, a încercat să mă consoleze căpitanul. După zece ani petrecuți cu mine, băiatul va fi liber.

Călătoria a fost una plăcută. După douăzeci și două de zile, am ajuns în Brazilia. Aici am întâlnit o mulțime de oameni bogați, deoarece aveau plantații de trestie de zahăr. Înțelegând de unde provin banii, am cumpărat și eu o plantație și am început să produc zahăr. A fost o perioadă grea pentru mine, deoarece nu aveam pe nimeni alături. Nici măcar nu aveam cu cine vorbi, deoarece lângă mine nu mai locuia nimeni. Uneori mă gândeam că plantația mea era un fel de insulă părăsită, ceea ce mă întrista foarte tare. Am rămas acolo timp de patru ani. În fiecare an, produceam o mulțime de zahăr din plantația mea, deși aveam doar un sclav care să mă ajute cu munca.

M-am plictisit însă și am vrut să călătoresc din nou. Cum așa? Pur și simplu. Eram tânăr. Cum mulți oameni din regiune aveau plantații, aveau, normal, și nevoie de forță de muncă, adică de sclavi care să lucreze plantațiile. Am anunțat că mă duc în Africa să aduc sclavi și am rugat pe cineva să aibă grijă de plantație în locul meu. Am promis că mă voi întoarce curând.

Am plecat pe 1 septembrie 1659. Eram atât de fericit să fiu pe un vas din nou! Mă simțeam liber!

În primul rând, vremea era bună. Apoi, s-a stârnit o furtună grozavă, timp de douăsprezece zile. Vântul și ploaia au făcut ca vasul să se împotmolească într-un banc de nisip de pe fundul mării, unde s-a blocat. Unsprezece dintre noi au încăput într-o barcă mică. Era dimineața devreme. Un val mare ne-a răsturnat. Eram în apă. Am crezut că a venit timpul să mor, dar am înotat în neștire. Am închis ochii, apoi, deodată, m-am trezit pe o plajă. O plajă! Am deschis ochii. În sfârșit, eram în siguranță!

